1815.

Gienganger-Justitsraadens

sidste Beskeed.

Af

T. C. Bruun,

Prof.

See dig selv og stig fy!

Kiøbenhavn, 1814.

Forlagt af Fr. Brummer.

Trykt hos C. Græbe.

Man veed at Justitsraaden hensov af Harme og Kummer over den Streeg Smaagade-Dullerne spillede ham, ved at tilskrive ham i Grazi-ernes Navn. Om det var i Herren er ikke saa vist, siden han fremturede i sin Vanart og Overmod til Gispet. Man bør imidlertiid haabe det Bedste, til man faaer sikker Underretning om det Modsatte, en Vished der i øvrigt ligger liden Magt paa. Efter denne Hedensfart havde man Føye til at troe, at hvor han end var bleven henputtet, vilde de Efterlevende være befriede for hans videre Raadhed og Sviinagtigheder. Men man tog feyl. Han, der i levende Live saae sit Snit til at gaae igien, som er ellers et sieldent Tilfælde, fandt det endnu lettere efter Døden at vorde Gienganger, og som saadan at lade sig tilsyne i en Ourang Outangs Skikkelse. Et levende Dyr af dette Slags, skal, efter Beskrivelsen,

ikke være synderligt smukt; en Spøgelse-Tingest af denne Art er et carnalliøskt Bæst. Naturligviis behandles en Digter-Justitsraad, hvor fuul han end er, med en Smule Skaansomhed; stinker han formeget af sin Søle, vogter man sig vel for at komme ham nær; men med et Gienfærd-Skrog giør man ingen Omstændigheder, naar man troer som lidet som jeg, og er ikke mere bange for Satan.

Med salig Baggesen selv har jeg erklæret Intet mere at have at skaffe. Han er død og magtesløs ligesom Giften af hans Braad og Ondskaben af hans Smørerier. Mod ham bruugte jeg en Spidsrod, der sveed ham i Skindet, hvor tykhudet hans Siæl end var. Gienganger-Utingen, skal jeg sans façons give det fortiente Spark, og dermed lade den løbe.

Havde han endnu selv omsnuset i Verden, saa var intet natuurligere end at han, som immer trængte til Næsten giorde et Styverfængeri af atter at opdække sit Søndags Rufkomsnusk, der, hvor væmmelig en Ret det end var, dog maaskee kunde finde nogle Kiøbere, siden Smag og Behag ere forskjellige. Men

hvad kan Du, hans Skyggebud giøre med nogle Skillinger? med mindre Du for at forkorte hans Skiersild, skulde anvende dem til at betale nogle af de Rykkere, der nu muligt sigte ham for at have glemt dem inden han forlod Jorderige. Man kunde i Anledning af denne Hedenfart faae Lyst til at spørge Dig, hvor den salige Mand nu opholder sig? hvordan han blev modtaget deroppe eller dernede? samt hvordan han teer sig mellem de Opstandne. Dog man fik vel ikke den rene Sandhed at vide, og heller ikke er Gienstanden Undersøgelsen værd. Han var; det er alt hvad der med fuldkommen Vished kan siges om bemeldte mangfoldige Justitsraad.

Siden Du er hans Repræsentant mellem os Efterlevende, henvender jeg mig allene til Dig, for hvad der end videre kunde anmærkes om hans Adfærd, som Du bringer os atter for en Deel beskreven. Han selv og hans Gienfærd maae ansees for eet, og begge lige spøgelsesagtige. Det er altsaa i Dig jeg tiltaler ham, kun lidt friere end jeg giorde med saligt Mennesket selv.

Du har selv tilstaaet at Du gav første Anledning til Striden, uden at jeg enten i Ord eller i Gierning havde forseet mig imod Dig. Det var altsaa ubilligt. Du har udladt Dig med at Kampen paa min Side var vovelig, ved at give mig af med en Hugzn som Du. Dette viser megen Selvtilliid. Jeg har været saa langt fra at troe den i nogen Henseende farlig, at jeg har fægtet spøgende, og jeg appellerer til Dig selv at paakiende, hvo der af os to har havt Leerne paa sin Side.

Du har ynkeligt skraalet over bruugte Personligheder, Du, der som levende Gienganger fremkom af Ondskab med de fornærmeligste mod flere, der ikke havde forskyldt det; og af Kaadhed mod Personer, som Du vidste ikke vare Dig voxne i Pennen. Du skielner meget fiint imellem Angreeb paa Manden og Aanden. Ja, Forskiellen er viid, naar hiint styres med Sindighed mod Værkets Mangler. Vindig blev Du til Dit sidste; aandig var Du engang i Din første Ungdom. Hvad var Du da Du henslumrede? Skyggen af den fordums Baggesen, ligesom Du nu kun er en

tilsyneladende Beenrad af ham. Du havde selv betitlet Dig Hund. At Du var vorden bidsk ville flere end jeg bevidne, hvis Been Du snappede efter, siden Du ikke kunde naae høyere.

Du har vaaset meget, først om et Skjold, og siden om et Speyl Du vilde holde for mig. Siig os oprigtigt: Ifald noget kunde paa een Gang forestille Dig alle de Fianterier, Krybe-rier, Tallerkenslikkerier, Ubesindigheder og Uef-terretteligheder hvori Du har giort Dig skyl-dig i Dine labyrinthiske Krinkelkroge, vilde Du ikke studse tilbage og ufrivilligen udraabe? Fy mig an! Her hiemme har Du vel før drevet noget af Dit Væsen, og især paa den se-nere Tiid viist Dig i et ved Din Svinesti-Søle ligesaa ækkelt som ved Din Ondskab for-hadt Sku; Men egentligt er det mellem hine Fremmede, ved Neder-Enden af hvis Tafler Du krummede Dig, at Scenen for Dine Hocus-pocus ligger. Man tilbød mig at forsyne mig med de samme fuldkomment oplysende Noter; men jeg afslog dem, for ikke ved hines mue-lige Overdrivelse fra Vedkommendes Side, at

giøre et Vrængbillede af et Contrafey, hvis Grimaser vare allerede tilstrækkeligt bekiendte.

Som en Lurendreyer forvender Du svigagtigt mine Ord, for at faae dem til at passe i Din Kram, ved at sige: At jeg praler med Skødesløshed og Had til enhver Skridt afmaalende Tvang, og Ord afveyende Varsomhed. Jeg talede om, at jeg foretrak min liden huuslige Kreds, hvor jeg lod Hiertet tale, og nød min Frihed, for hine stadselige Circler, hvor Tvang afmaaler Skridtene og Varsomhed afveyer Ordene. Du har kaldet mig Skumler, ifald jeg her benævnede Dig Løgner? Jeg havde spøget med Dine helligt Maanesteins Flæberier; for at bevise jeg havde beylet mere end Du til denne Foleriets Gudinde, anfører Du lige saa lumskt nogle udreevne Stumper af et Smaadigt, hvori en Elsker, der maatte snige sig til sin Kiæreste, beder heel natuurligt Maanen snart lyse snart skiule hans Fied. Her staaer det heelt, for at Læseren kan dømme imellem os.

Stevnet.

Du, hvis stille Straalers Glands udbreder
Lys og Haab i Mulmets tavse Nat;
Naar Du venligt Vandringsmanden leder
Giennem vildsom Ørkens skumle Krat:

Skarpe Syn hist allerede skimter
Elskte Hiem, hans Ønskers Øyemeed;
Glæden i hans Blik ved Skinnet glimter;
Freidigt giør han sidste lette Fied.

Blide Maane, Du og mig ledsage!
Sikkert styre Du min snelle Fod!
Hver en Mørkheds Rædsel Du forjage!
Ingen Uven komme mig imod!

Jeg ey agter under Nattens Dække,
At berøve Gnieren sit Guld;
Heller ikke Hyrdens Fold at bække,
Røvende hans Alt i Hiordens Uld.

Ingen sort, udædisk Drivt mig fører
Fra mit Hiem paa eensom øde Sti:
Guder! I mit Hiertes Ønsker hører,
Er det reent, saa staaer mig gunstigt bi!

Hvad jeg søger, er min elskte Pige;
Klare Maane, hun er skiøn som Du:
Muligt, hendes Bønner for mig stige
Op fra hulde Bryst i dette Nu.

Bedste Slut! jeg iler; Andes's Fielde,
Zaras Ørkner, Orellanas Fart
Rokke kan mit Mod, men ikke fælde:
Elskovs Vinger fortne Veyen snart.

Held mig! giennem hine Skygger hæver
Sig det Sted min Siæl imøde fløy:
Du, som det beskyttende omsvæver,
Milde Amor, Du mit Ønske føy!

Hvidsk til min tilbedede Anine:
Ventende Din Carl ved Egen staaer.
Ingens Roser friskere end mine
Smykke skal Din Styttes gyldne Haar.

Lille Gud, hav Tak! jeg Tegnet kiender;
Hisset flagrer alt det hvide Floor.
Snart Du til min Barm Anine sender:
Amor, hvor Du giør min Lykke stor!

Ha! hun kommer der min Herskerinde,
Yndig, Skovens lette Nymfer liig.
Hulde Maane, Du Dit Slør ombinde,
Sikkrende os mod hver Fiendes Sviig!

Ømme Slut! o synk i disse Arme,
Læn Dig til Din Carls henrykte Bryst!
Nær ved Dig hver prøvet jordisk Harme
Smelter hen i paradisisk Lyst.

Hvor er nu det overspendte i disse Linier? men for at faae Dine Læsere til at troe det, udtegner Du det sidste Vers, som om det var Maanen, der frembragte hiin Virkning. Ikke sandt, Lurifas?

Du har vel ikke gottet Dig lidet med det væreskullende vittige Paahit af Dyvelsdræk-Æder, som Du benævner mig, for i en lang Række Aaringer at have givet Underviisning i Sprog, og følgelig uskikked til noget Aands Arbeyde. Ja, det er sandt, Kosten er drøy i Længden, og vilde især vorde det med Disipler som Du; men jeg foretrækker dog den, forenet med Selvbevidstheden om at have forsørget mig og

mine uden at være nogen til Byrde, for de Slikkerier Du har tilsnyltet eller tilloggret Dig, forbunden med Følelsen om at have forladt et Embede efter det andet, for at agere Dagdriver paa Statens og Næstens Bekostning. Det løyerligste er, at Du vil bilde Folk ind, at jeg forlanger Taknemmelighed af Dig, for at have engang underviist Dig. Har Du saadan en Ting i Dit Skind? Saa langt fra at fordre noget af Dig, vil jeg gierne give Dig tilbage de faa Dalere Du dengang betalte mig, og som Du nu maaskee kan mindre undvære end jeg.

Jeg har i et Digt yttret min Taknemmelighed imod mine Velgiørere, Prof. Bernth, Kiøbmand Holford, og vor Minister i Engeland, Bourke, hvoraf den sidste gav mig to forskiellige Gange, uden at lade mig føle Forpligtelsens Vægt et Halvthundrede Daler til Bøger for min Søn. Summen var i mine da værende Omstændigheder meget betydelig; Maaden hvorpaa den gaves giorde den langt kostbarere; endnu hviler Mindet derom paa min Tanke, og Erkiendtligheden skal dvæle i mit Bryst, til det ikke hæver sig mere; men jeg har ladt haant om

at tiltigge eller tillaane mig noget, og især om at forglemme at levere det laante tilbage.

Du fortæller os, at Grammatikken har slaaet Dig allene til sin Ridder, Holger Danske; og derfor nedværdiger Du enhver anden Skribent som en Fusker og Sprogfordærver. Andre have opregnet de mangfoldige Bommerter Du har begaaet imod Sproget i ethvert af Dine senere Tiders Smaadigte; jeg skal altsaa blot endnu anføre til Beviis paa Din Udygtighed til hiint foregivne Kald, at Du ikke kan needskrive de fire Ord: Trekandtet Hat paa skraa, uden tvende Gange at bumre imod Din Ordens-Mesterindes Regler; og paa Din Skamløshed, at Du endnu brasker deraf oven i Kiøbet. Men Din Malmpande var aldrig farvet med Undselighedens Rødme; og Du efteraber Hans Michelsen i frekt at fremvise Dit Skiendsels Mærke.

Hvo sig selv fornedrer skal ophøyes. Den hvis overmodige Indbildskhed hæver sig paa andres Bekostning, vil som oftest ydmyges, om ikke hensynke ganske som Du i en Svinestis Søle. Hvad har Du imidlertiid nu at hovere over? De Dage hvori Du frembragte noget godt, ere

saa langt borte, at man netop blot mindes dem. Apollo havde givet Dig Talent; men han saae den Misbruug Du giorde deraf, og lod lidt efter lidt endogsaa sammes sidste Funke uddøe. Hvad har Du i de senere Tider skrevet? Din levende Gienganger var en Samling af Ondskab og Mund-Kaadhed, fuld af slige usle Riim som, Havelse, Pavelse, Lavelse, og strøet med nogle Vittigheds Stænk, der giorde Dig frygtet og forhadt. Din Parthenais varet Skryderi, hvori Dit eget Jeg under Benævnelsen Nordfrank, fordi Du undsaae Dig ved Navnet Dansk i hiin Frankeriigs glimrende Tiidspunkt, uafladeligt paatrænger sig Læseren, der til Giengield har overgivet Jomfru-Ridderen med samt hans Møer til evindelig Forglemmelse. Dine Matrosviser befandtes ligesaa væmmelige som Dit Flaskebreev var vandigt. Grazie-Epistlen veed man nu, hvor den kom fra; dens Plumpheder kunne altsaa ikke regnes Dig til Onde. Men at Du kunde troe saadant usselt Vaas udflydt af Huldgudindernes Pen! Hovmod giør blind; ja vist; men i den Grad! arme Immanuel! Det giør mig dog ondt for den skielmske Streeg man spillede Dig. Din Pindsvine-Historie indseer Du nok selv nu,

har bedækket Dig med Skarn og uaftvætteligt Snavs; og hvor aldeles mangler ikke Din Skaaninge-Krønike om Thore Grimkul, alt hvad der kan skabe Moro og Deeltagelse? Ney, Du var; og det eneste Du har endnu tilbage af Din forrige Evne, er at indstikke i Dine Linier Grazier og Zefirer, Roser og Fioler, Æther og Purpur, eller rime paa den samme Stavelse en halv Snees Gange; og naar endeligt Forraaden er udtømt i forpiinte Fraser, at smøre reent Vaas ved at giøre aldrig før tilværende Klingklang, som for Exempel: Raf og Klaf; kort sagt:

To rhyme with all the rage of impotence.

Du fører Anke over mig som Religionens Spotter, Sædernes Fordærver og Sprogets Forfusker. Theologie har jeg aldrig lagt mig efter; Philosophie kan jeg saameget af som behøves til dagligt Udkomme. Hvor dybt Du som promoveret Doctor, stikker i denne Videnskab, er ikke min Sag. Regieringen, der viseligt skielner imellem Religions Grundsætninger og religieuse Skikke, tilstaaer enhver Samvittigheds Frihed. Som Professor i den en-

gelske Litteratuur, er jeg ikke forbunden enten at mene eller at skrive som et Medlem af det theologiske Facultet. Min Tro bestaaer i min Tænke- og Handlemaade. Hvad jeg har skrevet i den Materie angaaer Religionens Ydre, ikke dens Indre. Moralen er een, Dyrkelserne ere mangfoldige. Var Du Inquisitor, tvivler jeg ikke paa, at Du liig en hellig Calvin, lod mig som en syndig Servet stege ved grønt Brænde; men siden Du mangler Magten faaer Du ligeledes undvære Spasen. Bestaaer Du engang bedre end jeg for vor fælleds Dommer, skal jeg slet ikke i mit Fyrstendomme eller Hytte misunde Dig Din Trone.

Du snubler immer over mine Fritimer. Det er ret Skade, thi den Anstøds-Steen var slet ikke agtet for Din Vey. Men vel, jeg burde ikke have skrevet dem. De bleve til i min tiidlige Ungdom, en Tiidspunkt da Hovedstadens Tone var meget forskiellig fra hvad den siden syntes at vorde. Det er nu over tredive Aar siden. Den Straf jeg derfor paalagdes, findes intet liignende Exempel paa i Dannemarks nyere Aarbøger. Brø-

den burde da vel ansees som affonet, saavel for mig som enhver anden, hvem Lovene, efter udstaaet Revselse, tilbagegiver Samfundets Rettigheder. Under et forandret Ministerium udlod jeg mig i Rimerierne meget frit om slige blandt os forhen ukiendte Lettres de cachet, uden at Regieringen fortørnedes derover; ja den afskaffede dem Selv ved et offenligt Lovbud. Ofte har det været anmærket, at visse følsomme Breve af den Nye Heloise have været den ægte Dyd langt farligere end hele La Fontaine. Hvad den uægte angaaer, vil Du vel ikke, skiøndt en Finkeridder, tage Handsken op til dens Forsvar. Har Du ikke i de Kredse, hvor Du indsmigrede Dig i Paris, villet ansees for et Faarehoved, har Du sikkert i det mindste maattet lade som at være bekiendt med Fontaines, Crebillons og Voisenons Fortællinger. Har Du i Tydskland tordet kalde nogle af Wielands en Usteerligheds Slamkiste; eller paastaae at Frøken Schatulliøse samt flere hendes kiære Søstre, burde hedde ærkeliderlige Caroner? Du

veed meget vel, at der er en uhyre Afstand mellem plump Grovhed og spøgende Letsindighed; imellem den nøgne Maritorne og den beflorede Aspasia; men Du har engang leget Følsomhed, og nu skal Du agere Sanct Robertus. Der var en Tiid i Dine Ungdoms Dage, at der taledes meget om Din Forkierlighed for en af Patriarkernes Sønner; og senere har der ogsaa ymtedes i Staden om Din menneskelige Skrøbelighed; men af alt hvad der siges bør man knapt troe det Halve, og naar Hovedbogen engang aabnes vil Summa lateris vorde os alle bekiendt. Men var Du endog saa melkehviid som Du stiller Dig an, bærer Du Dig dog galt ad i at udskraale mine Smaaskrivter som alle Liderligheders Giemmested „og sliig en Uteerligheds Latrine, som ingen Nations Litteratuur letteligen kan fremvise Magen til." Overdrivelse skader stedse den Sag man vil forsvare. Læseren tænker ogsaa; og findende Rosen eller Dadlen overspendt, taber han strax noget af den Tilliid, han før havde til Dommens Gyldighed. Har Du altsaa ikke læst flere af de mangfoldige Forfatte-

re, gamle og nye, der have mere eller mindre frit behandlet Menneskelighedens Skiødesynd, saa snakker Du jo hen i Taaget om hvad andre Nationer have eller ikke have; kiender Du dem derimod, saa vil enhver der kan giøre Sammenliigning, kalde Dig en Løgner, eller i det mindste en Overdriver. Det guulsottige Øye synes Alting guult; det rene glider hen over et slibrigt Sted, uden giennem sig at lade Billedet indtrænge i Hiertet.

Hvordan læser Du ellers Varulv? hvordan smører Du, Nisse? Du finder Usømmeligheder i Anines Breve? Hun er en ulykkelig, forført Pige, der søger sine Lidelsers og sin Vanæres Ende i en frivillig Død. Dette er sørgeligt for Menneskeligheden, det er skiendigt for Forføreren; men krænker Fremstillelsen Dyden? Viis mig en Vending, eet Ord deri, som ikke Sædeligheden tør vedkiende, og jeg erklærer Dig offenligt for en sindig, efterrettelig Person: et Vidnesbyrd jeg ellers ikke vilde underskrive for saa meget Guld, som Du med Haar og Hud veyer.

Ja, men jeg har skrevet Bethuliaden! Det har jeg, og det er mere end Du kunde. Sammenhold mine Hexameter med Dine, og mærker Du ikke, selv imod Din Villie, Forskiellen i Harmonien, nu saa har Apol, da han tog Talentet fra Dig, givet Dig Midas-Øren isteden. Judiths Bog blev indlemmet i Bibelen paa en Tiid, da hellig Overtro og utidig Nidkierhed gav Værd til alt hvad der angik Jøde-Krøniken. Er den anseet for andet end en Fortælling? Andre have spøget med Heltinden; jeg har givet hende fra først til sidst den ædelste quindelige Characteer, uden endogsaa i den meest kritiske Stilling at vise hende fra en løyerlig Side. Jeg har skildret hende from uden at være skinhellig, og dydig uden at være Snerpe. Taler hun paa eet Sted om sin Pampusse eller Tøffel, og paa et andet bruger Udtryk, vore Selskabs-Sæder ikke tillade, saa see selv, om de ikke staae i Bibel-Oversættelsen. Men denne maa Du ikke have læst, thi ellers vidste Du, at baade Chabris og Charmis ere de Ældstes virkelige Navne. Ved at anføre disse Linier af Digtet: —

„den fyrige unge de Chabris
Var som Katten adræt og let som Fuglen i Luften"

sætter Du i Dine Noter: „Spiller paa Rahbeks evig unge Baggesen. Spiller paa min Fortælling om Katten. Spiller paa mit Fuglebrev." Du, som giver Dig ud for en Hexemester i Dansken, burde fremfor Alt forsage hine tydske Udtryk. Skal jeg sige Dig, at det i vort Modersmaal hedder ikke spiller paa, men sigter til, tyder, peger paa en Ting. I øvrigt vidner jeg for Gud den alvidende, at jeg ved at nedskrive hine Linier tænkte ligesaa lidet paa den evig unge som paa dengamle sviinske Baggesen; og ikke mere erindrede hans Katte-Historie end jeg kiendte til hans Fuglebreev. Ney, Gienfærd, naar man ikke er ligesaa forfalden til Dagdriveri som Du har været, saa har man vigtigere Sysler at tage vare end at give sig af med Dit Kattemiav eller Ugle-Skriig.

Bethuliaden er et komiskt Digt; det skal hverken lære Folk at bede eller præke; endskiøndt meget af Commandantens Tale- og Tænkemaade vilde ikke klæde en Prækestol ilde. Har jeg opdigtet, at Profeterne undertiden gave

hinanden Skiældsord og Kindheste, samt paaheftede sig Stangehorn? Har jeg hittet paa det anførte om Thamar, Sara, Loths Døttre og Abigael, eller staaer det i Skrivten, og har været optegnet siden Aartusender? Viis mig da imellem hine foregivne talløse Uteerligheder som Du vraaler over, mere end det eneste slibrige Sted i Episoden om Bennuz, der i Slaget leed et Tab, som jeg i denne nys endte Kriig har selv seet to Exempler paa. At giøres udygtig ved lange Negle eller ved en Musket-Kugle er i Grunden det samme. Eet Sted af vort Legeme er ikke mere usaareligt end det andet. Hvad bliver der af en Orlando furioso, Ricciardetto, og saa mange Digte af dette Slags, dersom Snerperiet, eller om Du vil, Fiinfølelsen drives saa vidt, at slige Ting regnes en til Brøde? Hvilken Uforskammenhed, raaber Du, at sætte sine Arbeyder i Liigning med de største Mesteres! ney, jeg giør ikke. Hine Mesterværker læses over al Verden, og ville saa fremdeles til Sprogene ophøre. Mine Digte ere indskrænkede til en nogle snese Miles Bane, og jeg fordrister mig ikke til at

love dem et langt Liv; men jeg tør mellem de faa lange Digte vi eye, opstille Bethuliaden; og den vil læses endnu længe efter at Du er nedmanet og forsvunden.

Har Du da vel saameget at broute af? Ja, nogle af Dine Ungdoms Arbeyder vare gode, andre skiønne, og mange morede. Men hvor ere de hele Digte afblevne, som Du saa skrydende udbasunede? Titlerne og Begyndelsen have vi seet; men Din legemlige og aandelige Vimse-Lyst qualte allerede i Undfangelsen hine Unger, der at dømme af de fremkomne Stumper, vilde dog neppe have blevet andet end Misfostere og Skiftinger. Du nævner hoverende Din Emma; og Du giennemhegler paa samme Tiid mig for at have syndet imod Velanstændigheden. Hvo var denne Heltinde. — En Keyser-Datter? Hvorved har hun udmærket sig i Historien? — Ved at lade sig lokke. Af hvem? — Af hendes Faders Haandskriver. Hvordan veed man det? — Hendes Fader saae hende en Maaneskins Nat bære sin Boler paa Ryggen hen over Gaarden, for at Mandfolke-Sporene ikke skulde kiendes

i den nyfaldne Snee. Hvorledes bekom det hende? — Fortreffeligt i Enden; thi efter Keyseren havde indjaget dem begge en dygtig Skræk, sagde han venligt: gaaer Børn og lader Jer vie; Jeg tilgiver og forglemmer Spilleværket.

Er det ikke en Hæders-Dame og en Hæders Daad Du har fremstillet? men hvo anker paa slige Emner, naar Udarbeydelsen lykkes, uden en hadsk Gienganger som Du, der, medens han graadig opsnufter dem ham ydede Virak, guulnes af Misundelse over andres Arbeyder; og ved Skraaket, Dyd og Sædelighed, vil give sig en Vigtighed og Anseelse, som hans egnes Mislykkelse ikke længere forskaffer ham.

Imellem mine andre Brøder regner Du ogsaa den at have fornærmet Dronningens Modersmaal, ved at have anført et Sted hvad Keyser Carl sagde om sin Hest, at den forstod ham bedst naar han tiltalte den paa tydsk. Usle Emigrer! Du kunde tænke Marias Siæl liden nok til enten at fortryde paa denne min Udladelse, eller værdige den nidske

Angivelse nogen Opmærksomhed. Er vor Dronning desuden, Datter af en Dansk Prinsesse, og født inden Dannerkongens Stater, at ansees som fremmed for vort Modersmaal? Ney, Gienfærd-Angiver, der har Du spildt Din Møye og blot røbet Dit Hierte. Dog en Gienganger har jo intet; ney; men det der engang slog i Dit Bryst var ligesaa opfyldt med Vanart og Galdesyge som med Indbildskhed og falsk Følsomhed.

Trods denne Indbildskhed maa der imidlertiid gives Øyeblikke, hvor Du kan ikke kige ind Dig selv uden at blues. Hvordan staaer Dit hele Livs Regning? Paa nogle faa Aar nær af Din første Ungdom, hvad har vel hele Resten været? En uafbruudt Række af Usammenhængenheder og Bukkespring. Du har faaet Embeder og gad ingen Ting blive. Du kunde levet uafhængig og hædret enten hiemme eller mellem Fremmede; Du bissede omkring og viiste Din lusliote Side ud over alt. Du krøb eet Øyeblik, og slog Knep i Lommen et andet. Du fik en Ret Mad hos een, og en Hat hos en anden mod at agere Spasmager eller

Smigrer. Du forsagedes af Apollo, forstødtes af Grazierne, pudsedes af Dullerne, overlevede Dit Rygte, giorde Dig Fiender og creperede som blot og bar Justitsraad. Barmhiertighed er af alle Dyder den, som meest nærmer Skabningen til sin Skaber. Denne viiste flere Ædle Dig endnu i Dine Sottesengs Dage; og det giør Deres Overbærelse med menneskelige Skrøbeligheder Ære; men henregn ikke denne Medfølelse til Venskab; thi dette kan efter Ciceros Ord allene bestaae imellem de Gode; og

The sons would blush, their fathers were thy friends.

Efter denne Afspeiling, som enhver, i det mindste hemmeligt, vil finde tro, kunde det vel aldrig falde mig selv ind at ansee mig for Din Rival, som Du befrygter; og det skulde giøre mig ondt at holdes derfor af andre. At vorde den i Mandkaadhed og Stolthed vilde være vanskeligt; i alt andet frabeder jeg mig endog Formodningen. Vore Skrivter staae eller falde ved deres eget Værd eller Uværd. Din Skumlen og Ondskab formaae ikke at nedværdige mine uden maaskee i Din indskrænkede Kreds,

og selv der ikke aldeles. Jeg skal aldrig mere omtale Dig eller Dine. Hvor Du stedes og færdes er mig ligegyldigt; men førend vi skilles ad, modtag hermed det Dig tiltænkte og forjættede Spark; og saa lede Gienfærd.

I nunc, et notas artes meditare per umbras.
